

Parti fra Nervi.

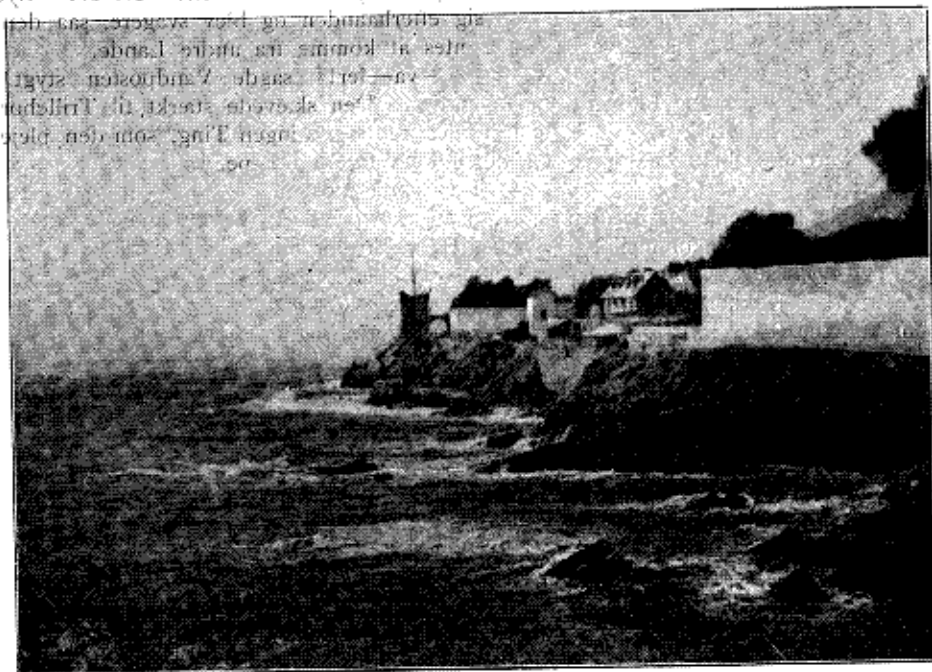
Smaabreve fra Nervi.

I.

Aldrig har jeg levet i en saa lydfyldt Luft. Da jeg kom, var der Fest for Sankt Hilarius i hans lille By dér lidt oppe paa Bjærget; han holdt Fødselsdag, den hellige Mand. Og hvis han blot i nogen Maade har svaret til sit Navn, maa han have glædet sig i sin Himmel ved at lytte til al den lystige Festlarm. Naar han lænede sig ud over Altanen, maa han have kunnet høre den, lige saa godt som jeg kunde fra min Seng nede i Nervi. Til langt ud paa Aftenen blev jeg trods min Rejsetræthed holdt vaagen af Klokkeringning og Bøsseskud, Syngen, Raaben og Karusselmusik der ovre fra. Forunderlig klart kom Lyden ind til mig gennem den lune Aftenluft; jeg kunde skelne Pigernes Hvin og Kegleslag og vrede Karlerøster.

Fra Villaen førte en kort Smøge op til Gaden. Ogsaa dér lød der Sang og Musik. To vandrende Spillemand strøg Violin og Basviol og brølede dertil med raa, stærke Stemmer ensformigt Vers efter Vers af en uendelig Vise. Lige under mit Vindu ved Håvelaagen stod der en Klynge stumpede Pigebørn og sang trofast med, den ene mere skingrende end den anden. Rytmen var denne:

Munken gaar i Enge
den lange Sommerdag.
Hvad gør han dér saa længe,
o ja, o ja, o ja.

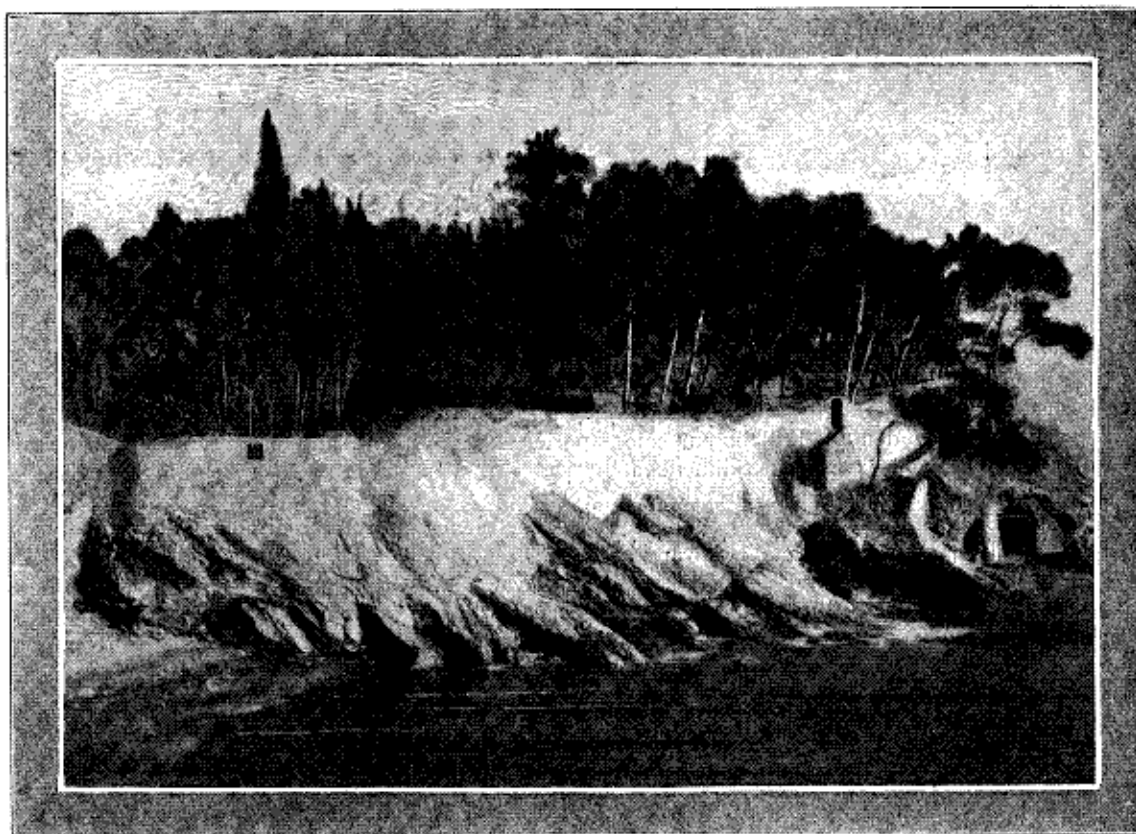
Parti fra Nervi.

og Melodien noget dér henad, kun endnu entonigere. Jeg mindedes de hundredversede Viser om ulyksalig Elskov og grulige Dolkestød, som Pigerne nordenfjords gik og sang i Bryggerstet. Her forstod jeg ikke Maalet men skulde fejle stærkt, om ikke det var Elskov og Dolkestød, der beaandede de udholdende Sangere.

Ind gennem det aabne Vindu trængte Røgelse-duft sammen med Orangeblomsternes friskere Vel-lugt. Palmerne nede i Haven rørte tungt deres Blade med sagte Raslen. Der var ikke langt til Stranden. Dønningens uafledelige Brus favnede og bar i sin brede Favns al den anden flygtige Smaal-lyd. Sært lydløst og langsomt fór den krumstævne Maanebaad sin gyldne Fart hen over Himmelfladens Dyb.

Ved Daggry vaagnede jeg. Det stille Gry? Nej, Børnene sang og dansede ved Laagen, Karle og Kællinger raabte paa Gaden, Oranger og røde Skörter, Kastanier og Morgenavisser brøledes ind gennem alle Gadedøre. Klokkerne i Nervi ringede, og Klokkerne i San Ilario ringede, ding dang, bimbimmelim.

Jeg har aldrig hørt Klokker som dem i San Ilario. Ellers pleje Kirkeklokker at være alvorlige, ærværdige, højtidelige, langsomt og taktfast talende, men disse her snakkede løs, bimbimmelim bimme-

Parti fra Nervi.

lim bim, ligesom det kunde falde sig, med klingende, høj Kvinderøst, ikke videre melodisk, bare i tindrende godt Humør.

Lidt op ad Dagen begyndte Karusselmusikken, Keglespillet og Menneskehaløjet deroppe igen, og saadan blev det ved tre udslagne Dage. Synderlig mere stille blev der for Resten ikke, da Festen var forbi, Klokkeringning og Sang og Raab var der bestandig, og bestandig brød de brede Havbølger sig brusende mod Kystens Klipper.

II.

I tre Dage laa Havet mørkt og roligt under mørke, tunge Skyers rolige Hærtog. I ni Dage tindrede det og gnistrede det under Solild og blaa Himmel fra Kimmingens bittesmaa Takker til de lysfyldt grønne Storbølger, der stormstærkt svulmede frem, skønt Vejret var stille; maaske havde Stormen blæst under Afrika i Forgaars og løftet dem og sendt dem af Sted. Her kom de nu; der var langt imellem dem; bredt og dybt hulede hver rullende Vold sig op fra den følgende; brusende gled den frem med glasklart bristende Kam. Saa stødte den nede i Dybet mod det skjulte Skær, mod en lodret Klippemur, og den krummede sin Hals og bredte sine hvide Vinger og løftede sig plaskende og fløj; højt op over Kystens sorte Skiferklipper fløj den, »paa brede Svanevinger«, men Vingerne brast, og den faldt, den flyvende Bølge. Gennem tusinde Sprækker og Revner i Fjældet, gennem de dybe Render imellem Stenblokkene, sivede og skyllede og fusede de tilbage, de skumslagne, grønne Vande, og Hulerne i Vandskorpen løb tomme med